

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. február 21.
(vasárnap)

Földvári Tibor

TI, AKIK AZ URAT EMLÉKEZTETITEK...

Énekek: 125,1-2.; 255,1-3.7-8.; 611,1-2.; 651

Lekció: Ézsaiás 62

Alapige: Ézsaiás 62,6-7

Kőfalaidra, Jeruzsálem, őrizőket állattam, egész nap és egész éjjel szüntelen nem hallgatnak; ti, kik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok! És ne hagyjatok nyugtot néki, míg megújítja és dicsőségessé teszi Jeruzsálemet e földön.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, valóban fenséges és dicsőséges vagy és ezt az isteni tulajdonságodat énekelhettük az énekekben, hirdetted az olvasott ígén keresztül is. Köszönjük, hogy a te szentséged nem eltaszít, hanem közel von magához. Tudod, Urunk, hogy ha esetleg a szívünkben keserűség van a bűnünk miatt, vagy lehet, hogy éppen már reggel is vétkeztünk ellened, amikor valakit megbántottunk, mi a te szentségedben látjuk a magunk elveszett voltát, bűnös voltát, de köszönjük, hogy pontosan ezért hirdetted magadról: szabadító Úr vagy, megtartó Isten. Köszönjük, hogy az Úr Jézusban jelentetted ki magad. Hadd tekintsünk ezért őreá most is, hadd lásunk téged Atyának. Köszönjük, Urunk, hogy a te isteni jelenlétben a szívünket megvidámítod, megvigasztalod, megerősíted. Hirdetett igédben is szólj hozzánk személyesen.

TI, AKIK AZ URAT EMLÉKEZTETITEK...

Kérünk, hogy vigasztald a gyászolókat közöttünk. Azt a családot is, akik ezen a héten álltak meg a ravatal mellett, és akik eljöttek emlékezni a három évvel ezelőtt elhunyt szeretettükre. Kérünk, Urunk, hogy velünk együtt láthassák meg: halál fölött is győztes Úr vagy, aki a te vigasztalásodat csakugyan isteni jelenléted bizonyosságával adod. Köszönjük mindazt, amit kijelentettél az Úr Jézus feltámadásával. Rettenetes, hogy őneki meghalni kellett értünk, helyettünk, de köszönjük, hogy az Úr Jézus él és nem csak a földi életre, hanem az örökkévalóságra nézve is biztos reménységet jelent.

Szólj hozzánk, kérünk, személyesen. Minden, ami gátolná a rádfigyelésünket, vedd el. Emelj fel magadhoz, ahogy kértük is, Atyánk, az Úr Jézusért.

Ámen.

Ahogy az ember idősödik, nem csak szemüvegre van szüksége, hanem egyre inkább az emlékeztetés segítségére is. Én többször jártam úgy a gyülekezetben, hogy valakinek megígértem valamit, de elfelejtettem fölírni, mondjuk itt a templomajtóban mondtam, hogy persze, igen, de a hivatal fele már másik három ügy is előjött, nem volt fölírva, ezért elfelejtettem. Mai modern eszközökben még néha istentiszteleten is lehet halani azt az emlékeztető funkciót, ami megcsörren, megszólal egy hang és egyből eszünkbe juttat valamit, hogy igen, most van az ideje. Az igazán fontos dolgoknál azonban azt tapasztalom, hogy másokat is meg szoktunk kérni, hogy ne felejtsetek el emlékeztetni. Szükség van a barátnak vagy a megbízható személynek a segítségére és kérjük, hogy segítsenek emlékeztetni.

És mindig fennáll a veszély, hogy amikor a Bibliában Istenről olvasunk, akkor elkezdünk róla úgy gondolkodni, mintha ő a mi szintünkön lenne, és a mi emberi tapasztalatainkból kiindulva gondolunk arra, hogy ő olyan, hiszen használ a Szentírás antropomorf, emberi életből vett példákat is az Úrra, de arra figyelni kell, hogy amikor ilyen is szerepel a Bibliában, akkor azért mindig tudatosítsuk, hogy ő az Úr. És lehet, hogy egy kifejezés vagy egy gondolat a Szentírásban, ha első olvasásra olyannak is tűnik, mint ha hasonlóan viselkedne hozzánk, de kiderül az egész részből meg az egész Írás fényében, hogy ő azért mégis csak más.

Itt, az Ézsaiás könyve 62. részében remélem kihallottuk mindenképpen azt a titokzatos igazságot, hogy itt Istenről úgy olvasunk, mint akit emlékeztetni kell. Ő maga rendel őrizőket, akiknek ez a feladatuk, hogy emlékeztessék az Urat, ne hagyjatok nyugtot neki. Én régen, amikor így olvastam ezt az igét, valóban rögtön erre gondoltam, hogy: miért, mert felejt Isten? Nem erről van szó. Ma megvizsgáljuk, hogy csakugyan az Úr milyennek is akarja magát mutatni, ószövetségi népnek és nekünk is, ami-

kor így beszél önmagáról az Írásban, hogy olyan valaki ő, aki várja, sőt elvárja az emlékeztetést, aki kéri, hogy ne hagyjanak nyugtot neki azok a személyek. Meg kell vizsgálnunk, hogy kik is ezek az őrizők, mi is volt tulajdonképpen, amit végeztek. És az is izgalmas lesz – remélem –, hogy vajon ez akkor nekünk egyáltalán üzenetet hordoz-e, vagy csak akkor és ott jelentett valamit, és nagyon jó, hogy Isten ilyen. Vagy esetleg lehet, hogy mi is lehetünk ilyen őrizők, akiknek ez a nagy kiváltság adatik, hogy emlékeztetitek az Urat? Két gondolatról beszéljünk tehát, hogy milyen az Úr és mit is jelent az emlékeztetés, miért ilyen ő és ezt hogy lehet a gyakorlatban megélni ma is, ha meg lehet.

Hogyha követjük a református kalauzunk szerint az ézsaiási fejezeteket, akkor láthatjuk, hogy most már napokon át fejezetről fejezetre mindig az Úrra mutat, meg az Úr szolgájára, az ő felkentjére, aki által szabadulást készített, készít a népének. A 61. rész 1. verse nagyon híres, Jézus ezt idézi Názáretben, mikor először szólal meg nyilvánosan ott Názáretben: „ma teljeseedett be ez az írás a ti hallásotokra”, „az Úrnak lelke van én rajtam, mivel hogy felkent engem”. Emlékszünk, Krisztus neve kifejezése, méltóságneve éppen ezt jelenti, hogy felkent. Az Úr szabadít, megtart. Az is látszik ezekből a fejezetekből – ha valaki már olvasta reggel a 63. rész második felét meg a 64. részt –, hogy milyen szörnyű mélységben van Isten népe, még egy bűnvalló imádságban is olyan sok negatív, sötét kifejezést kell elmondani az imádkozónak, mert nagyon nehéz állapotban vannak, nem véletlenül van szükségük szabadításra.

Ha csak arra gondolunk, hogy mit jelentett az izraeli országrésznek az asszír fogság, Júdának a babiloni fogság, a bűneik, a sokféle nehéz teher, a fogság után is voltak fizikai gondok, Nehémiásnak kőfalat kell építeni Jeruzsálem körül, közben kiderül, hogy a házasságok abban az időben is nagyon nehezek voltak, akkor is volt egy csomó válás, családok mentek tönkre, lelkileg is, fizikailag is nagyon nehéz állapotban az Úr népe. A láthatókra nézve reménytelen helyzet. És nem tudom, hogy mi milyen szívvel jöttünk ide, tele vagyunk örömmel, mert most minden olyan szép és jó, vagy lehet, hogy reménytelen helyzettel, gyászolók is vannak közöttünk, ahogy az imádságban is imádkoztunk értük, a gyászban se egyszerű átérezni azt, hogy van vigasztalás és van reménység.

Egy biztos azonban, hogy a láthatók, az csak a valóság egyik része. Itt a 62. részben éppen a 6-7. versek üzenete fényében ki kell nagyon emelni, hogy a láthatatlanok is valóság és Istennel kapcsolatban most különösképpen ezen van a hangsúly. Hogy ha akár a nagyon sötétnek látszó jelen helyzetét vizsgálja is vagy látja az Úr népe, de ha az Úr népeként az Urat látja, akkor már most a jelenben is sok minden megváltozhat, talán még az érzéseiben is. Isten itt egyszerűen azt ígérte meg – hallottuk sokféle ki-

TI, AKIK AZ URAT EMLÉKEZTETITEK...

fejezéssel –, hogy ő szabadulást készített és készít, és ez végbe fog menni. Minden körülmény ellenére. Még a nép esetleges bűne ellenére is.

Isten a jelenben mindent úgy mond és úgy tesz, hogy a boldog jövődőt készítse, addig pedig a jelenben is mutat önmagára. Itt vagyok én, aki majd ezt a jövőt elkészítem, rám kell figyelned Úrnak népe. S mikor így önmagára mutat a mostani szakaszban, minősítetten is, ki kell emelni az emlékezés gondolatát, milyen az az Úr, aki emlékezik. Azért kezdem ezzel, mert majd az emlékeztetésről beszélünk, de Isten most is úgy beszél magáról, mint aki emlékezik is.

Több ilyen kifejezés juthat nekünk is eszünkbe az egész Bibliából, megemlékezett az Úr valakiről vagy valakikről és nagy dolgok történtek. Az egyik leghíresebbet hozom ide, amikor Noé idején az özönvíz is elmúlt és Isten megígéri a szivárvány jelét, szövetségi jelét. Noénak is és rajta keresztül az egész emberiségnek, ez tehát a hitben még nem járókra is vonatkozik. Remélem, nagyon emlékezünk arra, hogy Isten ott azt mondta, hogy azért helyezem oda a szivárványt az ég felhőibe, hogy megemlékezzem én.

Persze nekünk is segíti az emlékezést ez az Úrra. S egyáltalán ha belegondolunk, a szivárványt mi mikor szoktuk meglátni? Amikor már nem csak sötét felhők vannak az égen, hanem valahol kibújt a nap, és lehet, hogy még a távolban sötét felhők vannak és hatalmas vihar és ott károk is lehetnek, de mi már a szivárványt látjuk a mi szempontunkból. A szivárvánnyal pedig Isten jelzi, hogy ő emlékezik, sőt magát emlékezteti, mert amikor Isten emlékezik, az nem azt jelenti, hogy valamit csupán intellektuálisan, mentálisan tud, ért, hanem ennél sokkal több. Pontosan azért, mert tud valamiről, törődik is azzal, cselekszik is. Ha Isten megemlékezik, akkor ott mindig történnek a dolgok. Lehet, hogy még nem most éppen azonnal, de csak idő kérdése. Az Isten emlékezése hihetetlen bátorító az ő népének. A jelenben tudom, hogy ő kicsoda, ő mit tesz és a jövő biztosan be fog következni. Tehát semmiképpen sem arról van szó, hogy felejtene az Úr.

Hadd jelezzem, hogy már az ókorban is, amikor fordították a héber szöveget – akár a görög vagy a szír fordításra gondolunk –, maguk a fordítók nem merték lefordítani így, hogy emlékeztetitek az Urat, mert féltek, hogy nehogy arra gondoljunk még mi is, miközben fordítjuk, hogy Isten felejtene.

Én olyan hálás vagyok az Úrnak, hogy Károli, amikor fordította magyar nyelvre – ugye ő, aki leelőször a teljes Bibliát lefordította –, ő nem félt lefordítani akkor is a kifejezéseket, szavakat, hogy ha ő maga lehet, nem értette vagy furcsa volt neki. Láta, hogy mi van ott a szövegben és az egész rész meg a Biblia fényében az a jelentés, az van ott és ő oda leír-

ta. És emiatt nekünk is néha nehézséget okoz, hogy most akkor hogy is van ez? De visszaadta a szó jelentését, ami mutat az Úrra.

Mire gondol tehát Isten, mit akart mondani, amikor önmagáról így beszél? Őrizők, akiknek az a feladatuk: „ti, akik az Urat emlékeztetitek...” Amikor az írásmagyarázók ezzel elkezdtek intenzíven foglalkozni, akkor adta nekik, hiszem, hogy az Úr Lelke, ezt a gondolatot, hogy tulajdonképpen itt egy próféta kép van. Egy olyan ókori trónteremben vagyunk, ahol ott az uralkodó és ott vannak mellette a magas beosztású tanácsosok, vezetők. Voltak olyanok, akiknek a feladatuk az volt vagy az is volt, hogy az uralkodó előtt is ott a trónteremben képviseljék a törvényeket, a parancsokat. Az uralkodó se felejtette el, hogy milyen törvényt hozott, de a tanácsosok, azok a személyek, akik ott álltak mellette, a személyükben is hirdették, hogy ebben a trónteremben, amilyen döntés születik a király részéről, az biztos, hogy be fog következni. A király is biztosíték és ott vannak az emlékeztetők.

Itt úgy olvassuk: „kőfalaidra, Jeruzsálem, őrizőket állattam” – ezzel a képpel akarja kifejezni, hogy mint a kőfalon levő őrizők intenzíven figyelnek és ott vannak, a feladatuk pedig az emlékeztetés.

Nem hogy felejtene Isten tehát, ha most már a kép értelmére gondolunk, pontosan az ellenkezője. Az emlékeztetők személye is azt hirdeti, hogy Isten, az Úr emlékezik. Nem csak magát emlékezteti – ez a Noé történet –, hanem itt azt mondja, vannak emlékeztetők, akiknek ez a feladatuk, hogy emlékeztessék őt. Olyan jó ezt kimondani, hogy az Úr nem felejt.

Jut eszünkbe olyan bibliai íge, ahol még az Isten népe is ezt érezte, hogy az Úr elfelejtett? Ha most nem jut eszünkbe, majd nemsokára a testvérek figyelmébe ajánlok néhány ószövetségi ígét, csak most kérdésként, ha végiggondoljuk, hogy van-e erről szó, hogy Isten népe úgy érzi az Úrról, hogy elfelejt? Akkor mindenképp, amikor csak a láthatókra nézünk és azok éppen sötétek. Amikor minden szép és jó, akkor kevésbé szoktunk azon gondolkodni, hogy jaj, az Úr elfeledkezett rólam. Hát éppen átérezzük az örömét az ő nagy csodáinak. De amikor nem ez van, amikor még minden sötét.

Látjuk, hogy itt Isten az ő szavahihetőségét akarja kiemelni azzal is, amikor a 8. versben így mondta: „megesküdött az Úr jobbára, erőssége karjára”. Főlemeli esküre a karját, nem csak ígér, hanem esküszik. A Zsidókhoz írt levélben pedig ezt olvassuk a 6. részben Ábrahám történetéhez kapcsolódóan, hogy ha Isten ígér és esküvel ígér, az két változhatatlan tény. Ennyire biztos az, amit mond. De nemcsak a szava megbízható, hanem a szava miatti cselekedete, majd tette. Amibe már most benne van, csak most még a láthatókra nézve nem látszik, amit majd végbe visz a jövőben, de a jövő bizonyos. Sokszor ezért olvassuk az állítmányoknál, magyar Károli-

TI, AKIK AZ URAT EMLÉKEZTETITEK...

fordításban is, múlt időben. A prófétai múlt: valami még jövőbeni, de az Úr számára már olyan, mintha elvégezte volna.

Végig az Úrra fókuszál tehát a prófétai kijelentés. Ha ezt látjuk és hisszük, akkor tulajdonképpen már nem is fontos, hogy kik is ezek az őrizők. Persze csak kíváncsiak vagyunk talán, de jelzem, hogy az írásmagyarázók közül vannak, akik úgy gondolják, hogy itt a mennyei trón lehet a prófétai képben, tehát ott a mennyei dicsőségben az Úr és az ő angyalai. Ez esetben angyali személyek az őrizők, akik ott vannak és emlékeztetik az Urat. Lássuk az Urat, aki ilyen hatalmas személyek által is igazolja nekünk, itt élő hívő népének is, hogy ő megbízható.

Én majd a folytatásban a másik magyarázatból akarok kiindulni, hogy lehetnek emberek is. Kálvin is ezt a magyarázatot mondta, ő prófétákra gondolt. Ugyanis az Ószövetségben is van szó erről, hogy a próféták tiszte nem csupán az volt, hogy hirdessék az Úr igéjét, akár jelenről, akár jövőről, hanem benne volt az is, amikor a próféták imádkoztak a népért. Gondoljunk arra, hogy Dánielnek is milyen fantasztikus imádságai vannak a könyvében. Vagy Mózesre, aki az aranyborjú történet után milyen vehemenssen könyörög az Úrhoz és közbenjár a népért. A prófétai tisztséget hordozó hívő emberek is lehettek tehát. Az angyalok a mennyei trónterem képe, a próféták vagy hívő emberek, akik a földön élnek és ott imádkoznak. Itt akkor az imádság gondolata mindenképpen megjelenik, egyfajta közbenjáró imádság.

Hadd jelezzem a folytatás miatt, hogy ha itt most angyalokról van szó, akkor is bátorít Isten, hogy ő megbízható. És az egész Írás és az Ézsaiás könyve alapján is mondhatjuk azt, hogy mindenképpen benne van – ha látjuk az Urat ilyen hatalmas Úrként, aki megbízható – az a kijelentés, hogy ilyen szívvel imádkozhatunk hozzá.

Ami a plusz jelentést adja bátorításul nekem – és hiszem, hogy nekünk –, hogy Jézus Krisztus maga is megélte ezt és az ő tanítványainak is feladatul is adta, hogy kérjete, keressete, zörgessete nagyon intenzíven. Gondoljunk arra a példázatára, amit a hamis bíróról mondott, hogy az özvegyasszony, akinek gondja van és szeretné az igazságot, de a bíró, az hazug, hamis, viszont az asszony zavaróan sokszor megy hozzá. S a végén már nem bírja a bíró. Istent nem tisztelek, embert se becsülök, de mivel a nyakamra jár, hát megteszem, amit kér. Fizetni nem tudott neki, lefizetni, de eldöntötte, és Jézus így mondja: látjátok, hát még a hamis bíró is hogy viselkedik, mennyivel inkább a ti Atyátok, az Úr.

Benne van tehát az, hogy kitartóan, hűséggel imádkozni. Hallottuk a köszöntés igéjében is, hogy kikhez van közel az Úr. „Közel van az Úr minden őt hívóhoz, mindenkire, aki hűséggel hívja őt.” De ez a zsoltárbátorítás nem úgy hangzik, hogy amennyiben nem hívod hűséggel, nem lesz

közel hozzád, hanem éppen azt akarja mondani, hogy a közellétének a valóságát mennyire át lehet élni akkor, amikor imádkozik a zsoltáros és mi is hűséggel, kitartóan, szüntelenül. Az Úr rendeli ezt a fajta imádságot. Ti, akik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok, ne hagyjatok nyugtot neki, amíg be nem teljesedik az ő szava.

Dániel imádságára is gondolhatunk, aki amikor olvasta Jeremiás próféta könyvét és megfigyelte, hogy 70 év a fogság, ő már közel volt ahhoz az időhöz, amiről a prófécia szólt. Majd nézzük meg, hogy a 9. részben ott a könyvében hogyan imádkozik Istenhez. Dániel vehemensen közbenjár, imádkozik az Úrhoz, hogy az ígéletét teljesítse be, hiszen itt van, Uram, te mondtad.

Nem arról van tehát szó, hogy itt az ember irányítaná az Istent vagy a másik lehetséges jelentésről, hogy az angyal, a teremtmény irányítja a teremtőt, az Urat, hanem arról van szó, hogy mennyire részévé válik az isteni személy gondolatának, tervének, céljának, munkájának a hívő ember, akár próféta ilyen emlékeztető szolgálata, feladatvégzése.

Az a fontos tehát, hogy ne csupán azt lássa, aki ezt a szolgálatot végzi, ami a láthatók, mert az azt mutathatná csupán, hogy még nincs minden elkészítve, még nem teljesedett be minden, amit Isten ígért, hanem azt lássa, hogy igen, még nem, de tudom, hogy ki ígérte és tudom, hogy mi az ő szándékának a végbemenetele folyamata.

Hadd jegyezzem meg, hogy Kálvin itt is olyan szépen magyaráz. Az ő gondolatát, ha nem is szó szerint, de magát az általa használt képet ide akarom hozni a testvérek elé, így írja Kálvin az isteni szabadítás folyamatát, menetét: a megvalósítás kezdete a fogságból szabadulás (a babiloni fogságból), folytatása a hazatértek megőrzése – gondoljunk arra, hogy Nehémiás vagy Ezsdrás könyvei miről írnak vagy Eszter könyve –, tehát a fogságból szabadulást követte a hazatértek megőrzése. Kálvin így folytatja: virágzásának indulása a Jézus eljövetele, érlelése az újszövetségi nép élete, a teljes virágzás pedig az Úr Jézus második eljövetele.

A szabadítás, az isteni ígérek beteljesedése az Úr népére vonatkozóan folyamatában látva. Mi az Úr újszövetségi népeként vagyunk és várjuk Jézus eljövetelét, de ha tudjuk, hogy Isten hogyan szabadította meg az ószövetségi népet, az újszövetségit is, mit jelent a bűn, a bűnbocsánat, a szabadítás egésze, a földi életre és az örök életre nézve, akkor látjuk a megváltó mű egészét. Még a teremtett világ is meg fog újulni. Most lehet, hogy minden szörnyű, de ha látjuk az Urat és az ő felkentjét, látjuk, hogy amit ígért, azt beteljesítette, ami pedig még hátra van, az is beteljesedik bizonyosan. A múlt is Isten tette, elvégeztetett, a jelenben is ő cselekszik, most is és a jövőben is ő cselekszik majd. Mindenben őrá néz, amikor az őriző emlékezteti az Urat.

TI, AKIK AZ URAT EMLÉKEZTETITEK...

Itt mindenképpen Jézusra utaljunk újra, hiszen a nagy szabadítást az Úr Jézusnak is tulajdonképpen úgy kellett átélnie, hogy magának is igazolni kellett, hogy az Atyával beszélgetve az ígéret beteljesedésének a kérdését meg kellett tárgyalnia neki is imádságban. A Fiú, az egyszülött Fiú ott a Gecsemáné kertben mondja az Atyának: Atyám, neked minden lehetséges, ha lehet, más formában teljesedjenek be az ószövetségi ígéretek. De akkor mi lett volna az Ézsaiás 53. részében leírt Úr szolgájával? A bűnt is magára kellett venni, nem csak a betegséget meg a fájdalmainkat. Az ítéletet. Ha Jézus nem issza ki az ítélet poharát, ha Jézus nem mondja, hogy „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?“, ha nem éli át a kereszten nemcsak a testi, hanem a lelki halált, akkor nincs megváltás. Jézus ott a Gecsemáné kertjében imádkozik és megerősíti ő maga is az Úr felkentjeként, hogy amit megígért az Isten, megígért az Atya – most mondjuk így –, azt az Úr szolgája, a Fiú kész vállalni. Ilyen értelemben hadd mondjam így, Jézus emlékezett és emlékeztetett, ott ő kért is valamit, de eldőlt minden.

„Ti, akik az Urat emlékeztetitek...” Mi tehát Istennek valamennyi ígéretét ennek a fényében láthatjuk. A személyes életünkre, a házasságunkra, a családi életünkre, magyar népünkre, a gyülekezetre nézve valamint világméretekben is igaz ez. Mert mi látjuk, hogy a megváltó mű elvégeztetett, csak a kiteljesedése, a teljes virágzás van még hátra. Ezért kérdés, hogy ha személy szerint is és mint közösség is magunkat odahelyettesítjük az őrizők személyébe itt a prófétai kijelentésben, hogyan élhetjük meg: „Ti, akik az Urat emlékeztetitek, nem nyugodjatok! És ne hagyjatok nyugtot néki, míg megújítja és dicsőségessé teszi Jeruzsálemet e földön.” Ha az imádságról van szó, akkor mindenképpen benne van tehát az a szüntelen, éjjel-nappal, egész nap és egész éjjel.

Most már a tíz órai istentiszteleten is az új épület nagytermét szeretnénk azoknak az édesanyáknak vagy édesapáknak fenntartani, akik kicsikkel vannak ott és úgy hallgathatják valamilyen csendben az igehirdetést, az istentiszteleten így vesznek részt. Ez mutatja azt, hogy van sok kisgyermek a gyülekezetben hála az Úrnak, de remélem, a testvérek látják, hogy még mindig vannak kisbabák, akik készülnek megszületni, gyarapszik a gyülekezet. Ha csak a gyermekek születésére gondolunk – egész nap, egész éjjel, szüntelen nem hallgatnak. Mert tudom, hogy voltak és vannak olyan párok, ahol nem született éveken át gyermek, és lehet, hogy nem is fog születni. Ilyenkor hogyan imádkozik az őriző, akik szülők szeretnének lenni? Vagy szülők lettek, megszületett a gyermek, akkor meg elkezdünk azon izgulni, hogy vajon mikor fog megtérni. És amikor tékozló fiúvá vagy tékozló lánnyá lesz a gyermekem vagy unokám, dédunokám, akkor nagyon fájó kérések, könyörgések, panaszos imádságok is hangozhatnak, mert van erről

is szó a Bibliában, de az igeszakasz arra mutat, amikor ilyen nagyon nehéz élethelyzetben is úgy imádkoznak a családtagok, mint akik az Urat látják. A keresztelőkor elmondott ígéretetek vagy a konfirmációkor kapott áldás-igék, azok azért állnak akkor is, hogyha tékozló fiú vagy tékozló lány lett valaki.

„Ti, akik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok!” Jézus maga is egyébként Lázás sírjánál sírt és sokféle oka volt ennek. A tény, hogy ő sírt, pedig tudta, hogy fel fogja támasztani Lázárt. Lehet, hogy sírunk mi is, keserűnk, mert valami nagyon rossz és nagyon sötét és reménytelennek tűnő, de ez az ige azt mondja: lásd az Urat ilyennek. És így imádkozz, emlékeztess az Urat. Ott van az a reménység, az a bizonyosság. És ez csak egy helyzet a családi életünkre vonatkozóan. Mivel a házasság hete nem is olyan régen volt, és bizony a házasság hetén is a prédikációban szólni kellett erről, amikor özvegy lett valaki vagy amikor elvált lett valaki vagy válás előtt vagytok. „Ti, akik az Urat emlékeztetitek...” Látni az Úr megoldását, szabadítását vagy özvegységben vagy válás után az újrakezdés lehetőségét. De nem a fájdalom van ott, hanem az Úr.

Most böjti időszakban, még a világiak is tudják, számunkra, reformátusok számára akár egész évben lehet böjti időszak, hiszen nem azon van a hangsúly, hogy mit nem eszünk vagy mit nem teszünk, hanem az Úrral való közösségért valamit most nem úgy cselekszünk, mint ahogy a hétköznapiakban szoktunk. Általában azért az étellekről való tartózkodásról van szó a Bibliában. Mert nem a Tescóban lehetett megvenni az ebédet és megmelegíteni a mikrohullámú sütőben és készen van, hanem ott azért egész délelőtt is kellett egy édesanyának a család számára főzni. Böjti időszakban, ha nem eszik a család, akkor még egy édesanya is sokkal több időt tud az Úrra figyelni. De a hangsúly ezen van: közel az Úrhoz.

Az ige azonban most nem azt mondja: és elcsendesedni nyugodtan. Ez is nagy ajándék. Vannak csendeshetek, csendes hétvégék, csendesnapok, de az ige azt mondja: ne hagyjatok nyugtot neki. Ez azt mutatja, hogy az imádságotok is egyfajta harc, ahogy hallottuk a múlt vasárnap. Azért nem hagyunk nyugtot neki, mert ő kéri, ő parancsolja, mert ez az emlékeztetés része, de nem azért, hogy Uram, csináld már meg, még mindig nem csináltad, meddig kell még várni. Nem ez. Hanem: Uram, te megígérted és a te ígéretedre hivatkozva és azt híve, abban bízva, reménykedve tedd, Uram, és hadd legyek én is eszköz, amiben nekem kell.

Mert újra hadd mondjam ki, az őrizők emlékeztetése része – még lehet ezt is mondani –, feltétele az ígéret beteljesítésének. Az Úr cselekszik, elvégzi. Ha valaki most éppen böjttől, böjti időszakot tart, szeretném mondani, az Úr közelségén van a hangsúly, ha pedig ő közel van, akkor lehet, hogy nem is olyan nyugalmas időszak ez, hanem feladatok, küldetésé válik a nagy kiváltság.

TI, AKIK AZ URAT EMLÉKEZTETITEK...

Most pedig vizsgáljuk azt a két negatív lehetőséget, jellemzőt, ami ószövetségi példákban ott van. Nem kételkedésből fakad semmiképpen tehát, Isten szava, tettei elleni bizalmatlanságból Ézsaiás könyve 40. rész 27. verse: „Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izráel: Elrejtetett az én útam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?!” A 49. rész 14. verse pedig: „És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr!” Így érzi Isten népe. Nem tudom, hogy érezted-e már ezt? Én éreztem, sajnos többször is. Elhagyott, elfeledkezett, nem gondol velem, nem törődik velem, hiába van ott, hogy emlékezik Isten, persze, mindenki másra, csak éppen rám nem. Mert a láthatók azért ilyenek, és még benne lehet az is, hogy azért, mert én is vétkeztem és azért ilyen kilátástalan minden. De az Úr meg azt mondja: de ha rám nézel, akkor kire tekintszél.

A másik ige nemcsak hogy nem kételkedés és bizalmatlanság, hanem még az is benne van, hogy nem is annyira az Úr beteljesülésére való koncentrált figyelés, hogy valami, amit tudom, hogy be fog teljesíteni és azzal van tele a szívem, tehát az ajándék, az ígéret. Csakhogy nem az ígéretet adó Úr! A 37. Zsoltár 5. verse, remélem, ismerős: „Hagyjad az Úrra a te utadat, bízzál benne, majd ő teljesíti.” És hogy szól az előtte levő? Gyönyörködj szíved kéréseiben és az Úr megadja. (?) Ugye, fordítva van! Gyönyörködj az Úrban és megadja szíved kéréseit. Ez nem azt jelenti, hogy nem szabad vágyakozni az Úr ígéretének beteljesülésére, csak az igei üzenet miatti hangsúlyon van most az üzenetnek is a hangsúlya, hogy amikor az Úrra figyelek, akkor a személyes életem ígéretei vagy a házasságotokra, a családi életre, a gyülekezeti életre vonatkozó ígéreteire is így tekintek. Az Urat – és így emlékeztetem. Maximálisan az Úrra figyel ez a fajta szolgálat. Aki még az emlékeztetést is tehát, az őrizők emlékeztető feladatát, szolgálatát azért adja, hogy lássuk őt ilyen megbízható, szerető Istennek Jézusban.

Hallottuk a bűnbocsánat-hirdetés igéjét ott a Római levél 8. részéből: „Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” Ez a vele együtt mutatja, hogy Jézussal, Jézusért adja Isten az ő személyes közelségét, a bűnbocsánatot, a szabadítást. Ha még nem vagy Jézusé, ezért hív a mostani igehirdetés üzenete is, hogy gyere ehhez az Úrhoz. Lehet rá haragudnod, lehet, hogy úgy érezted, hogy elfeledkezett és azért nem törődsz Istennel. De az ige hív, hogy ő nem olyan, amilyennek elképzelted, hanem olyan, amilyennek kimutatta, kijelentette magát Jézusban. Én még írtam föl sokféle példát a földi életünk lehetséges helyzeteiből, de ezeket nem szeretném elmondani. Mindannyiunknak megvannak a magunk ígéretei, amik fontosak, ott vannak a szívünkben, de a hangsúly, hogyha őriző, emlékeztető az életünk – már pedig az lehet –, akkor erre figyeljünk, hogy az Úr, az ő ígérete és az ő személye.

Azzal fejezem be, hogy még ebben is, amikor mi imádkozunk talán és így emlékeztetjük az Urat, nem hagyjuk nyugodni, még ebben is tulajdonképpen megéljük azt, amit Jézus. A Korinthusi 2. levél 1. rész 20. verse egy nagyon fontos mondat a Bibliában, mikor azt írja, hogy „Istennek valamennyi ígérete ő benne (*azaz Jézus Krisztusban*) lett igenné és Ámenné”. Bármilyen, ami az Isten ígérete szerint áll a Biblia alapján és az lehet, hogy nekünk nagyon személyessé lett, az mind Jézus Krisztusra mutat és Jézus Krisztusban a miénk. Minden a megváltó Úrhoz kapcsolódik, mert vele együtt mindent. De ez az ige folytatódik is ott a 20. versben, azt mondja tehát: „valamennyi ígérete ő benne lett igenné és Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk”. Az Isten dicsőségére – gyönyörködj az Úrban – mi általunk. Megadja szíved kéréseit – hagyjad az Úrra az utadat – ti, akik az Urat emlékeztetitek, ne nyugodjatok. Ne hagyjatok nyugtot neki, amíg dicsőségessé teszi mindazt, amit megígért.

Ilyennek mered-e látni az Urat? És ebben az Úrban bízva mersz-e magadért vagy másokért is akár imádkozni, az Úr erre az őriző szolgálatra hív most bennünket, akik az övéi vagyunk.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, itt a gyülekezet közösségében igédet hallva könnyebb talán rád tekintenünk, bízunk benned. Te tudod, hogy ha kimegyünk innen, az élet istentisztelete zajlik tovább munkahelyen, családban, ahol lehet, hogy tényleg nehézségek vannak, nagy problémák vagy várnak ránk, de Urunk, ott is akarjunk, akarunk látni téged, látni az Úr Jézust. Köszönjük, hogy Szentlelked és igéd által ott vagy.

Áldunk azért, aki vagy a mi számunkra is és köszönjük, hogy Jézusban tényleg elvégeztél mindent. Szeretnénk, Urunk, az életünk személyes dolgait is az ígéretek tekintetében is rád bízni, órá bízni, és azt kérjük, Urunk, hogy segíts helyünkön lenni, amikor mi is lehetünk ilyen őrizők. Köszönjük ezt a kiváltságot, hogy mi is lehetünk a 'ti'. („Ti, akik az Urat emlékeztetitek...”) Könyörülj rajtunk, Urunk, hogy hadd tudjunk így másokat is hordozni hittel.

Áldunk téged, Urunk, a sikerekért, a boldog családi kapcsolatokért, a munkahelyi örömeinkért, de köszönjük, hogy neked akkor is megvan a terved, titkos terved, amikor lehet, nem úgy alakult valami, ahogy szeretettük volna.

Imádkozunk most is, Urunk, azokért, akik a gyász terhét hordozzák. Köszönjük, Urunk, hogy tényleg ilyen módon is reménység van nekünk az Úr Jézusban.

Imádkozunk azokért is, Urunk, akik egyedül vannak, lehet, hogy családi életet élnek, de lélekben egyedül érzik magukat. Könyörgünk azokért,

TI, AKIK AZ URAT EMLÉKEZTETITEK...

akiknek a házasságuk van válságban akár itt a gyülekezetben is. Te adj újramezdést azoknak, akiknek nincs már társuk. Áldd meg a gyermekeket, valóban adj megtérést a gyermekeknek itt a gyülekezetben minél hamarább, kérjük ezt.

Legyél a betegekkel, kórházban levő testvérekkel, azokkal, akik műtét előtt vannak vagy után. És az idős testvéreknek is te adjál, Urunk, reményt. Köszönjük, Urunk, hogy te folyamatában készíted ígéreteid beteljesedését.

Imádkozunk most is a kárpátaljai magyarokért, hadd kérjük, Urunk, hogy hamar teremts ott békességet, adj békességet az orosz és az ukrán nép között. Könyörülj meg az uniós problémákon, látod, Urunk, hogy mennyi baj van a világban, hadd képviseljünk téged, Urunk, ebben a világban is. És vezetőinket is úgy tesszük kegyelmedbe, hogy tartsd meg őket, őket is nyerd meg magadnak, ők is hadd legyenek a szó legszorosabb értelmében ilyen őrizők, mert hisznek benned, de addig is amíg nem, lehessenek eszközeid, Urunk, ők is.

Most a csendben elmondott imádságunkat is, kérünk, hallgasd meg az Úr Jézusért.

Ámen.

651

Ki az Úrban bízott

(811)

🎧 [?]

🎵 [?]

G C D G G/h D
Ki az Úr - ban bí - zott, nem csa - ló - dott még.

G C D G G/h D
El - ső len - nék én, ha szé - gyent val - la - nék.

D G D7 G D
Nem, te nem hagysz cser - ben, ö - rök Kő - szir - tem!

G C G/d D G
Meg - ren - dül - het ég, föld, a te i - géd nem!